

Eigen vlees

Kent u de uitspraak “een slager die zijn eigen vlees keurt”? Daaraan moest ik aan denken in de actuele discussie over natuurcertificering van golfbanen. ‘Committed to Green’ is in het begin van de jaren negentig met veel bombarie geïntroduceerd tijdens wat toen nog ‘de baancommissarissendag’ van NGF commissie greenkeeping heette. Ondanks veel enthousiaste reacties uit de golfmarkt leidde deze vorm van natuurcertificering jarenlang een bijna ondergronds bestaan. Pas op het moment dat De Batouwe als eerste een ‘Committed to Green’-schildje op de voordeur spijkerde, kreeg het vleugels. Inmiddels -en dat is een prestatie op zich- heeft een groot aantal banen het certificaat behaald en zijn dagelijks vele tientallen vrijwilligers en greenkeepers bezig met het verzamelen van gegevens.

Anderzijds moet je ook concluderen dat ondanks het succes ‘Committed to Green’ buiten de golfsector nooit een factor van belang is geweest. In mijn bescheiden visie heeft dat alles te maken met de sfeer van vrijblijvendheid

Natuur- en milieucertificaten in andere sectoren hebben een veel strenger karakter. Het bezit daarvan is dan een eis om uit te breiden of te mogen leveren.

en vrijwilligheid die rondom het certificaat hing en hangt. ‘Committed to Green’ is nooit meer geweest dan een instrument waarmee je de wereld kunt laten zien dat je goed bezig bent. Niks mis mee natuurlijk, maar wel erg beperkt. Natuur- en milieucertificaten in andere sectoren hebben een veel strenger karakter. Het bezit daarvan is dan een eis om uit te breiden of te mogen leveren.

Die geldingskracht heeft ‘Committed to Green’ nooit gekregen of verworven. Dat is jammer en een gemiste kans en heeft alles te maken met de slager die zijn eigen vlees keurt.

Daarom is het des te verheugender dat de NGF de beslissing heeft genomen om aansluiting te kiezen bij een externe en internationale certificerende organisatie. Voor de Bühne blijft het ‘Committed to Green’-beeldmerk nog een tijdje in zwang, maar feitelijk verdwijnt het certificaat van de markt. In deze uitgave kunt u over dit onderwerp een artikel lezen.

Een tweede onderwerp, dat bijna terloops is afgehamerd, zijn de ontwikkelingen op gebied van de Cao golfbranche. Nadat ze jarenlang als

Onze golfpolder is te klein om eeuwig boos op elkaar te blijven.

een soort eeuwige vijanden tegenover elkaar hebben gestaan, is door alle betrokken partijen een handtekening gezet onder een herziene cao. Zonder de precieze details te kennen, lijkt ook dat me een goede ontwikkeling. Onze golfpolder is te klein om eeuwig boos op elkaar te blijven.

Als laatste nog iets waar we zelf als uitgever van Greenkeeper trots op zijn. ‘Gras’ is het centrale thema van zowel Greenkeeper als zusterblad Fieldmanager. Wij zijn daarom trots dat wij voor de verzamelde Nederlandse kweekbedrijven de Grasgids mogen gaan uitgeven. We hebben zelfs al

een site gemaakt. Deze Nederlandse kweekbedrijven onderzoeken al tientallen jaren op een objectieve manier hoe concurrerend en effectief hun beste rassen zijn. Dit initiatief is belangrijk voor de sector en verdient veel meer aandacht. Wij hebben met Plantum -de brancheorganisatie van kweekbedrijven- afspraken gemaakt hoe we die aandacht in de markt gaan zetten.

Met vriendelijke groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur.

